

Dunaparti emlék

Lassan sétált a parton mintha soha nem akarna odaérni. Az emlékek most is mázsás súlyként telepedtek a vállára, mint mindig. A kezében lévő gerbera csokrot szorongatta mintha abba akarna kapaszkodni. Nem hallott semmit a körülötte lévő zajos világból. Pedig a szikrázó júniusi napfény sok embert csalogatott ki a Dunapartra. Az elmúlt évek alatt sokszor tette meg ezt az utat és még mindig nem tudott úrrá lenni érzésein. Látta égbenyúló ágait az ő nagyra nőtt jegenyefájuknak, a hatalmas szomorúfűzfákkal együtt ahol menedéket találtak, ha el akartak bújni a világ elől. Sok öröme, bánatnak és világmegváltó gondolatoknak voltak szem és fültanúi a Dunaparti fák. Mesébe illő történet volt az ő életük, de mint minden mese egyszer véget ér s, hogy jó vagy rossz lesz a vége az szereplők viselkedésén múlik. Mikor először megpillantotta a gími folyósóján érezte azt a máig megmagyarázhatatlan érzést, ami úrrá lett rajta. Mint később megtudta Katica is valami ilyesmit érezhetett. Elválaszthatatlanok lettek. A szülők nem helyeselték a kapcsolatukat, nem tartották elég jónak és gazdagnak a lányukhoz. A jegenyefa tövében ért ajkuk először össze. A fűzfák ágai takarták őket mikor felfedezték egymás testét s megélték a beteljesült szerelmi gyönyört. A szülői tiltás ellenére a húszévesen megkötött házasságuk csodálatos volt. Két gyermekük bearanyozta az életüket. Sokszor jöttek ki a családdal és pirulva mesélték jó, hogy a fák nem tudnak beszélni. Boldog volt és elégedett addig a napig. A huszonötödik házassági évfordulójuk előtti héten történt. Katica kérte, hogy sétáljanak el a Dunaparti helyükre. Kéz a kézben mentek, útközben emlékeket idéztek. Leültek a jegenyefához. Katica kezébe fogta a kezét, mélyen a szemébe nézve mondta a szívébe törként hasító szavakat. Kedvesem! Megbeszéltük a kapcsolatunk elején, hogy őszinték leszünk, akármennyire is fáj nekünk vagy a másoknak. - Tudod, hogy szeretlek? Csodálatos éveket köszönhetek neked! Szerelmes vagyok, elmegyek Gyurival Amerikába! A gyermekeinket felneveltük, útnak indítottuk. Szeretném, ha megértenél és békében válnánk el. Vértett a szíve fájt a lelke. Csódtömegnek érezte magát férjként, férfiként egyaránt. A miértekre nem kapott választ. Katica elment. A családdal tartja a kapcsolatot. De számára ott akkor meghalt a dunaparti jegenyefa tövében. Azóta is gyászolja. A fotó elmosódott, ő mégis látja, mosolyát mikor kedvenc virágát a fa tövébe teszi azon a napon mikor kártyavárként dőlt össze addigi élete.